

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Art. 10. Vtrum is qui confirmatur debeat teneri ab aliquo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

omnibus administraretur, etiam morituris. Accedit, quod Ecclesia non solet de Sacramentis precepta condere, precipiendo absolute ipsum vsu, sed solum determinando tempus.

Dices: Apostoli Actorum 1. v. 4. habuerunt preceptum expectandi Spiritum sanctum, cuius infusio, est effectus Confirmationis: Et consuevens precepit eis ab Hierosolymis ne discederent, sed expectarent promissionem Patris &c. Atqui haec promissio infusionis Spiritus sancti pertinet ad omnes, vt patet ex concione Petri Actoru 2. & ex testimonio Ioelis, quod Petrus adducit: ergo omnes habent preceptum hanc gratiam querendi.

Respondeo; Apostolis id preceptum, non tam ob gratiam gratum facientem, quam ob dona gratis data, quibus debebant instrui ad munus Apostolicum, sine quibus erant omnino inepti ad illud munus.

Dices Secundo; Patres dicunt, omnes debere hoc Sacramentum suscipere, vt sint perfecti Christiani. Et Melchisedes Papa dicit Confirmationis auxilia victuris esse necessaria; & hoc Sacramentum ita esse coniunctum baptismo, vt nisi interueniente morte non posset separari, aut vnum sine altero rite perfici.

Respondeo; Istis verbis non significatur vlla obligatio, nisi forte ea, quae oritur ex natura rei supposita institutione. At satis constat ex natura rei non esse necessarium. Neque enim obligamur esse ita pleni Christiani, sed sufficit plenitudo, quae est per baptismum; & postea alijs Sacramentis, ac bonis operibus perficitur. Et confirmatur, quia alioqui morituris esset necessarium conferendum. Neque etiam obligamur ratione professionis fidei; quia alijs modis sufficiens ad hanc auxiliu potest impetrari. Significatur ergo tantummodo magna utilitas, quae interdum vocatur necessitas.

Quod autem Melchisedes ait, vnum sine altero rite non perfici, intellige secundum ritum & consuetudinem veteris Ecclesiae, quae solet hoc Sacramentum statim post baptismum conferre.

Aduerte tamen; etsi omissio huius Sacramenti per se non sit peccatum, praesertim mortale, tamen potest esse ratione adiuncti. Primo, ratione contemptus, vt si quis nollet confirmari, existimans esse re puerilem, & se indignam. Secundo, ratione scandalis; vt si putaretur contemnere, aut non esse Catholicus. Tertiò, ratione propriae conscientiae; vt si putaret se aliter non fore satis firmum in fide, aut fidei confessione. Denique vix vnquam potest hoc Sacramentum omitti sine aliquo peccato: quia vix potest adesse iusta causa tanti boni negligendi, quod tam facile potest haberi.

Quod autem quidam dicunt Confirmationem debere praemitti ante Eucharistiam, id intellige ex decencia, non ex obligatione. Nusquam enim extat preceptum ad hoc obligans; neque consuetudo Ecclesiae id semper seruat. Similiter non est obligatio, vt antecedat extremam Vnctionem, vel Matrimonium. Addo, Non videri obligationem sub peccato mortifero, vt is qui ordinatur, aut etiam qui confert hoc Sacramentum, sit confirmatus. Vt colligitur ex Soto hoc loco, Nauarro cap. 22. nu. 9. Victoria quaest. 46. de Confirmatione.

Ratio est, Quia nusquam tale preceptum habetur. Nec obstat Concilium Tridentinum sess. 23. cap. 4. vbi dicit, Ne quis confusus mittetur, qui

non sit confirmatus. Quia nullum est verbum quod indicet proprie dictum preceptum. Valde tamen esset reprehensibile, si fieret contrarium.

ARTICVLVS IX.

Verum hoc Sacramentum sit conferendum in fronte?

Respondetur, Vnctionem Chrysmatis esse in fronte perficiendam, idque in formam Crucis. Ita Concilium Florentinum, quod vtrumque definit.

Notandum est Primo, Remotam quidem materiam huius Sacramenti esse Chrysmata ab Episcopo benedictum: sed proximam esse, Vnctionem frontis in modum Crucis; sicut in Baptismo, proxima materia est ablutio; in extrema Vnctione olei illitio.

Notandum Secundo, Hanc signationem in fronte esse de substantia huius Sacramenti, adeo vt si in alia parte fiat, v. g. in vertice, non constet Sacramentum: vt communiter Doctores, Durandus, Scotus, Paludanus, & alij distinctione 7. Nam in hoc distinguitur haec vnctio Confirmationis, ab vnctione Baptismi quae fit in vertice, vt patet ex testimonijs supra citatis. Vnde Pontifices docent solis Episcopis licere signare baptizatos in fronte. Vide Innocentium I. epist. 1. cap. 3. Damasum epist. 4. Leonem I. epist. 83. & alios. Idem aperte docent Patres. D. Augustinus in illud Psalmi 141. vers. 4. In via hac qua ambulabam &c. dicit quaedam Sacramenta accipi in toto corpore, vt Baptismum; quaedam in ore, vt Eucharistiam; quaedam in fronte, vt signaculum crucis in Confirmatione: Quia, inquit, frons est locus pudoris, vt non erubescamus Dominum confiteri. Idem expressè habet Concilium Florentinum. Vnde deceptus est Franciscus Victoria, quaest. 51. existimans hoc esse solum necessarium necessitate precepti, non Sacramenti.

Notandum Tertiò, Signum crucis esse de substantia, quia exprimitur in forma. Idem insinuant Patres, dum dicunt frontem signari: hoc enim signum apud Christianos non est aliud, quam signum crucis. Ratio est; quia efficitur milites Christi; vnde eius Characterem, quod est signum crucis, oportebat accipere.

Notandum Quarto; Valde probabile esse hanc vnctionem debere fieri immediate per manus Episcopi; nec satis esse, vt fiat medio instrumento, quia requiritur manus impositio: vt patet ex supra dictis. Debet ergo manu tangere. Sufficit tamen pollex, vel digitus; quia sic dicimur manu tangere.

ARTICVLVS X.

Verum is qui Confirmatur, debeat teneri ab aliquo?

Respondetur, Eum, qui confirmatur, debere habere susceptorem, a quo in militia Christiana instruat: sicut qui baptizatur habet susceptorem, a quo instruat in ijs, quae ad communem fidem, & mores pertinent.

Notandum est Primo, Hanc caeremoniam esse valde antiquam, vt patet ex Canone In Catechismo de

30 Soluuntur Obiectio- nes.

An, & quae sit necessitas suscipiendi Sacramentum Confirmationis.

31 Omissio huius Sacramenti vnde, & quibus titulis possit esse peccatum.

32 An hoc Sacramentum debeat praemittere Sacramentum Eucharistiae, vel alijs.

33

Vnctio frontis in modum crucis, est materia proxima huius Sacramenti.

Si fiat extra frontem non valet.

Innocentius I. Damasus. Leo I. Augustinus.

Victoria fallitur.

34 Item non valet, si fiat ab aliquo signo crucis.

Debet fieri per manus Episcopi sine medio instrumento.

35 Attinens

mo de Consecratione, distinctione 4. qui est Higiniij Pape.

Suscceptoris in Confirmatione similis ferè obligatio & cognatio, qualis in Baptismo.

Notandum Secundò; Quòd talis ferè hñc nascitur obligatio, & cognatio spiritualis, qualis in Baptismo: quamvis obligatio instruendi, vsu penè videatur abolita, eò quòd illi qui confirmantur, ordinariè sint fatis instructi, vel ab alijs fatis instruuntur. Si tamen hoc non esset, teneretur Susceptor. Cognatio autem spiritualis reuocanda est ad terminos præscriptos à Concilio Tridentino, sess. 24. cap. 2. Vbi etiam insinuat solum vnum vel vnam debere suscipere in Confirmatione.

Suscceptor debet esse Confirmatus.

Notandum Tertio, Hunc Susceptorem debere esse confirmatum; alioquin peccat, & non contrahit cognationem: vt rectè docet Angelus, verbo Confirmatio. num. 11. Tabiena ibidem §. 7. Victoria quaest. 51. Et colligitur ex Canone in Baptismate distinct. 4. de Consecratione. Vbi sicut dicitur, non baptizatum non posse tenere in Confirmatione, ita dicitur non confirmatum non posse tenere in Confirmatione.

ARTICVLVS XI.

Vtrum solus Episcopus, hoc Sacramentum conferre possit?

36 Error Armacani & VVicleff.

Richardus Armacanus lib. 11. cap. 4. vult etiam Presbyterum, & Diaconum esse ordinarios huius Sacramenti ministros. Idem docuit Ioannes Wicleff. Contra quos agit Thomas Waldensis tomo 2. cap. 114. & sequentibus.

Solus Episcopus est ordinarius minister Confirmationis

Sed fide tenendum est, solum Episcopum esse ministrum ordinarium huius Sacramenti.

Concilia.

Probatur Primò, Ex Concilio Florentino: Ordinarium minister, inquit, Sacramenti Confirmationis, est Episcopus; & cum ceteras vñctiones simplex sacerdos valeat exhibere, hanc non nisi Episcopus debet conferre. Concilium Tridentinũ sess. 7. can. 3. Si quis dixerit Confirmationis ordinarium ministrum non esse solum Episcopum, sed quemvis simplicem sacerdotè, anathema sit. Vide plura de Consecratione distinctione 5.

Exempla Scripturae.

Probatur Secundò, Exemplis Scripturae. Nam Actorum 8. cum Philippus Diaconus baptizasset plurimos in Samaria, non tamen eis manus imposuit; sed ad hoc Hierosolymis missi sunt Apolloli, Petrus, & Ioannes. Actorum 19. Praesente Paulo baptizantur duodecim viri, sed Paulus imponit illis manus. Hinc infert Concilium Florentinum, & Eusebius Papa, istud Sacramentum nõ conferri posse nisi ab Episcopis, qui in locum Apostolorum successerunt.

Ratio D. Thomae.

Ratio D. Thomae est valde bona: Cum enim hoc Sacramentum sit Sacramentum perfectionis, oportuit ab eo conferri, qui inter ministros statũ perfectionis obtinet, qui est Episcopus. In quo etiam errauit Armacanus, existimans, ordinẽ Episcopatus non distingui à Presbyteratu.

Obiectio ex D. Hieronymo soluitur.

Dices; Hieronymus contra Luciferianos insinuat impositionis manum Sacrametum ad honorem potius sacerdotij, quam ad legis necessitatẽ à solis Episcopis conferri.

Respondeo Primò, Hieronymum non videri fatis intellexisse Episcopũ iure diuino esse maiorem Presbytero, de quo plura suo loco. Secundò, fortè sic loquitur, quia potest committi Presbytero.

Vtrum summus Pontifex collationem Confirmationis possit Presbyteris delegare?

Quidam Doctores Negant: Durandus dist. 7. quaest. 3. & 4. Adrianus de Confirmatione art. 3. Alphonsus à Castro lib. 2. De iusta hæreticorum punitione cap. 21. & 22.

37 Quicquam negant.

Respondeo & Dico Primò, Summus Pontifex potest dare Presbyteris potestatem, vt validè hoc Sacramentum conferant. Est communior sententia Doctorum, & penè certa. D. Thomas hoc loco. Alexander Allensis 4. parte, quaest. 28. num. 1. art. 3. Richardus, Paludanus, Capreolus, Dominicus Soto dist. 7. Ruardus art. 12. Franciscus Turrianus in cap. 17. libri tertij Clementis de Constitutionibus Apostolorum. Denique plurimi Iurisperiti apud Couarruuiam lib. 1. variarum Constitutionum. cap. 10.

Verissimè hoc est opinio affirmatiua.

Probatur Primò, Testimonio D. Gregorij, quod D. Thomas hñc habet in Primo argumento: vbi id concedit Presbyteris Sardinia ad tollendum scandalum, quod ex prohibitione ortum erat.

Gregorius L. commisit Presbyteris Sardinia.

Respondet Adrianus, Pontificem non concessisse vñctionem Confirmationis, sed baptismi.

Responsiones dicit refelluntur

Sed contra: Quia concedit Gregorius vñctionẽ Chrismati in fronte, quæ est Sacramentum Confirmationis, & solis Episcopis referuatur: vt patet ex dictis. Deinde, concedit eam, quam antea capite 9. ad eundem scribens, prohibuerat; vt patet ex epistola. Tertio, quia res erat vsitata, vt sacerdos signaret in vertice.

Alij respondent Pontificem non concessisse, sed solum permisisse propter scandalum; sicut alia mala interdum permittuntur. Sed contra: Expressè dicit Concedimus.

Confirmatur, Quia alioqui dedisset occasionẽ maximam errandi in re summi momenti.

Concil. Florent. & Trident.

Probatur Secundò, Quia Concilium Florentinum & Tridentinum definiunt Ministrum ordinarium huius Sacramenti esse Episcopum: insinuant ergo esse alium ministrum, qui sit extrordinarius. Imò Concilium Florentinum expressè dicit, Aliquando per Apostolica sedis dispensationem ex rationabili & virgente admodum causa simplicem sacerdotem Chrismate per Episcopum confecto, Confirmationis Sacramentum administrasse: vbi videtur respicere ad hunc locum Gregorij.

Dico Secundò, Si sacerdos confirmet sine Pontificis commissione, nihil efficiet. Sequitur ex supra dictis. Hæc enim auctoritas committendi, tantum est in summo Ecclesie Pastore. Vnde Eusebius Papa epist. 3. Si aliter, nempe quam à summis Sacerdotibus præsumptum fuerit, vñtionem habeatur. Et Ratio est, Quia sacerdos id non potest ex vi suæ ordinationis; alioquin esset ordinarius minister: ergo sine commissione nihil potest. Vide Concilium Tridentinum sess. 23. cap. 4.

38 Presbyter sine hac commissione confirmas, nihil efficit.

Dices, Quid addit illa commissio Papæ? Respondeo, non addit propriè potestatem iurisdictionis: hæc enim non est necessaria ad substantiã huius Sacramenti in ministro: sed facit, vt Character Ordinis sacerdotalis, qui antea erat potestas remota respectu Confirmationis, incipiat esse potestas propinqua; & idonea exire in actum, Domino ita constituyente; vt colligitur ex interpretatione

Commissio hæc proximè astat Characteri Presbyterij vt exeat in actum confirmationis.